

ХРИСТИЯНСКИ СЪВЕТНИКЪ

НЕЗАВИСИМЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

Излиза седмично подъ уредбата на редакционенъ комитетъ

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ
на вестника е 80 лв. въ предплата,
За странство двоенъ абонаментъ.

Броя 2 лева

Обявления
се приематъ по споразумение.

Всичко, що се отнася до вестника —
статии и пари, се праща на адресъ:
Редакция в. „Съветникъ“
София.

„Петъръ Богданъ“, 27 кв. Подуене

Администраторъ свещ. Б. ПЕТКОВЪ

КЪМЪ ЧЕТЦИТЪ

„Хр. Съветникъ“ е една необходимостъ за нашето болно време. Неговото назначение е да бжде съвеникъ на всѣки православенъ българинъ. И ако днесъ на неговитѣ страници се изнасятъ кирливитѣ ризи на заблудителитѣ отъ Варненска епархия, то това става по необходимостъ: трѣбваше да се смъкнатъ маскитѣ на лъже-църковницитѣ и смутителитѣ на църквата.

Още следъ бр. 2 (36—37) на „Хр. Съветникъ“ м. Стефанъ предупреди редакционния комитетъ, че „ако „Хр. Съветникъ“ продължава да се списва въ този духъ той ще бжде принуденъ да наложи съответно наказание на ред. комитетъ“. Заплахата на м. Стефана, макаръ и продиктувана отъ желание да има миръ въ църквата и да не се излага престижа на църковницитѣ, не ни стрѣска. Нека ни сждатъ. Ние ще вър-

вимъ смѣло по начертания пътъ: ще разбулваме нечиститѣ дѣла на служителитѣ въ църквата, скрити подъ мантията на будители народни, ще снемеме дрѣзновено маскитѣ на тартюфитѣ, лицемѣритѣ и българскитѣ разпутиновци въ расо.

Не само скръбна, но ужасна е голата истина, която изнасяме. Ние вършимъ това съмжка. Но сме принудени да преживяваме тази мжка отъ забравилитѣ се заблудители въ Варненска епархия. Нека млъкне „Народенъ Будителъ“ и вдѣхновителитѣ му; нека се покаятъ за грѣховетѣ си и едва тогава „Хр. Съветникъ“ ще престане да ги озобличава съ истината и правдата. Това казваме вече нѣколко пѣти. Подчертаваме още веднажъ, че „Хр. Съветникъ“ не е смутителъ, а укротителъ на смутителитѣ.

Материалното положение на българския свещеникъ

Икономическата криза, която е широко разперила мощнои зловещо чернитѣ си криле надъ българския народъ осезателно се отразява и надъ българското свещенство. До като грижитъ за утрешния день, които се постоянно увеличаватъ и увличатъ цѣлото съсловие въ разочарование, малцина обаче признаватъ това обстоятелство и често пречатъ когато се повдига тоя въпросъ. — Въпроса за материалното положение.

Напримѣръ, неотдавна, свещеникъ рефериралъ върху материалното положение на свещеника на едно околийско брат. събрание, като реално изнесълъ печалната физиономия на свещенството особно селското — резултатъ на слабото му възнаграждение давано му отъ държавата и паството. Председателя — вѣроятно Архирейския намѣстникъ му прави строги бележки да не излага свещенството, че било зле възнаграждавано. Това било лоша атестация за свещеника предъ общественото мнение. Свещеника не бива да мисли и повдига въпроси за земното, за материалното, което уронва пастирския му авторитетъ, че достатъчно се е писало и говорило по тоя ба на лень въпросъ. Организацията на свещенството не била професионална, а културно просвѣтна-религиозна организация. Не бива да се говори, че мизерията ще сломи духътъ на идеализма у свещеника... и т. н.

Действително като че ли е така. Свещенослужителя безпорно по принципъ трѣбва да е идеалистъ по примѣра на апостолитѣ, на които Спасителя поръчва „Ни злата, ни сребра, ни меди, ни посяхъ да не взимате...“ Но отъ тука проличава ли свещеника да се не погрижи за ма-

териалното състояние на себе си и семейството? Намѣрението на „Учителя“ е тука да предпази апостолитѣ отъ робство по земнитѣ нѣща. „Никтоже когда плотъ свою возненавиде но питаеть ю и грѣеть ю“ и свещенослужителя на основание това схваща въпроса да повдига завесата и следъ като е потърсилъ чрезъ призиванieto си и дейността си Царството Божие, иска останалото — материалното — да се приложи. Апостолитѣ; даромъ не ядеха хлѣбъ у никого, но съ трудъ и мжка на работенъ човѣкъ — работиха и дене и ноще за да не бждатъ отегчени комуто и да било и защото не сж имали власть... и служеха за образъ.

И свещенослужителя не желае да става робъ на материалното, не желае даромъ да яде хлѣба, но за показаната му работа, като обществень дѣецъ за увеличение доброто въ живота и за дадената му услуга на паството. най-сетне заради тежкия му свещенически ангажиментъ и кръсть — той мечтае за по-сносно преживяване.

Ще кажете, че нѣма писано никжде „да обичашъ себе си“. Нека изоставиме себе си въ пустинята на живота. Нека да се лишиме отъ доволствията му и се примириме съ храната на Иоана Кръстителя...

Но ако всѣки християнинъ е задълженъ да обича себе си и ближния, да обича и своето семейство въз основа на думитѣ „возлюби искренняго твоего, яко самъ себѣ“ или молитвата: „Сиде убо молити ся Отче нашъ... хлѣбъ нашъ насущни даждъ намъ днесъ...“ (Мат. 6:11). Не по д а д а ли подъ тоя нравственъ законъ и любовта на свещеника къмъ близкитѣ си? Разбира се.

Нека себе си, като идеални жреци на живия Богъ, изключиме и подхвърлиме на лишения за угода на Бога... Нека избѣгаме грижата за постигане комфортния и ресторантенъ животъ. Но ако заради насъ си поставиме въ ноктитѣ на мизерията съпругата, децата си и старитѣ родители — това не е простително. Защо нашето наказание да минава върху сждбата на семейството, което е невинно? Защо ако ние се храниме съ дивъ медъ и зеле и ако се обличаме въ вретича поради служебното ни задължение и желанието на мнозина въ църквата и държавата... да ангажираме, та и децата ни да сж петимни въ живота отъ елементарнитѣ потребности. Где е тука логиката?

Затова апостола казва: „Аше кто о' своихъ паче же о' приснихъ (домашнихъ) непомышляеть вѣри отвергнулся и невѣрнаго горши естъ“ (Тим. 5-8). Таквъ човѣкъ се счита лошъ за себе си, за домашнитѣ и за паството си. А свещенослужителя, както казва Св. И. Златоустъ, трѣбва да е като ангелъ непороченъ, трезвенъ, цѣломъдренъ, благочиненъ, странолобивъ, поучителенъ, непияница и побойникъ, не лакомъ за гнусни печалби, не сребролюбецъ, но кроткъ. Отъ тука; лице, което не умѣе да подреди своя домъ, нему се запрещава да поеме високото служене Богу. А свещеника ще подреди своя домъ и ще е идеаленъ служителъ, като му се сбзпечи материалното състояние.

Отъ това не проличава ли, че на свещенослужителя допада да повдига въпроса за материалното си състояние, което за никого не е тайна и плачевно, несомно, че то е една рана въ организма на Българското съюзено свещенство. Не е тайна и това, че лошото материално положение, както и системата на самата му изирьжка е причина, шото свещеника да губи авторитетъ, да гасне и да го обвинява началството и обществото, че е изчерпанъ свѣтилникъ. Не помалко пѣкъ смущава паството въ тоя случай, като гледа своя вѣроучител-служителъ да се свива въ лоното на мизерията, д протѣг а ржка на просякъ за помощъ и т. н. Или пѣкъ, когато нѣкой потърси помощъ отъ дѣдо попа, и той си дръпва ржката, изразъ, изтълкуванъ, че той е скжперникъ, ја не благотворителъ.

Въпросътъ за материалното положение на свещеника е откритъ и ще стои върху сцената дотогава, докато не получи справедливо си разрешение — докато възнаграждението му не се приравни съ златния еталонъ на времето и не съответствува съ скжпотията въ наши дни и голѣмата задача въ живота на свещеника, като работникъ, който е достоенъ за своя залькъ,

Не погледне ли се отгоре на това обстоятелство, тия отъ долу ще крещатъ и биятъ барабана ще сж винаги товаръ, влаченъ отъ тѣхъ, като безжизненъ трупъ... винаги ще сж сила, която дано не се разрази въ буря.

Предпазете свещенството докато не е отишло въ крайности, то синовно очаква подобрене положението си.

Свещеникъ Св. Йордановъ.

Защо се раздѣлиха студентитѣ?

Въ брѣй 163 на Шуменския листъ „Народенъ Будителъ“ „Ат. п. Христовъ“ е помѣстилъ отговоръ на статията ми подъ горното заглавие, печатана въ бр. 4 на „Хр. Съветникъ“, въ която статия посочвахъ, че причината за раздѣлата на студентитѣ-богослови въ две д-ва не е нѣкаква ИМКА, а че причина за това сж личнитѣ качества на Архим. Евтимия и Ст. Петкова, които искаха да обсебятъ Студентското д-во и да го направятъ орждие за постигане на лични цели.

„Ат. п. Христовъ“ констатира, че съ тая моя статия окончателно се били влошили и безъ туй ненормалнитѣ отношения между професори и студенти въ богосл. факултетъ, че се турило начало на дѣление между тѣхъ, моли ме да излезе съ името си и да се извиня предъ Архим. Евтимия за побързаната си постъпка, а после предъквва за раздѣлата на студентитѣ отново онова, което за хиляденъ пътъ вече дѣвче Архим. Евтимий и групичката около него.

Преди всичко искамъ да увѣря „п. Христовъ“: а сжщо и неговитѣ читатели, че ненормални отношения между професори и студенти въ Богосл. факултетъ не сжществуватъ. Може да се говори само за ненормални отношения между Архим. Евтимия и студенти, за когото сжществуватъ „мой“ и „не мой“ и който е прибралъ своитѣ около стаята си, черпи ги зимно време съ чай, (лѣтно — не знаемъ съ какво), а не своитѣ понѣкога не удостоява съ поздравъ дори. Така, че отношенията между професори и студенти ни най-малко не се влошаватъ съ моята статия. Мога да се говори още малко да се влошатъ отношенията между Архим. Евтимия и студенти, но последнитѣ и безъ това знаятъ, че сж набелязани въ черния театеръ на о. Архимандрита, така че не се смущаватъ.

Ако ли въпреки това „Ат. п. Христовъ“ настоява, че сжществуватъ ненормални отношения между професори и студенти, то мога да го подсетя кой е създалъ тия отношения: създаде ги архим. Евтимий, който всячески се старае да урони престижа и достоинството на своитѣ колеги-професори предъ студентитѣ и обществото, представяйки ги за ренегати, отстъпници отъ православieto, продажници, които се подали на американско злато и пр. (гледай, напр. статията му, печатана напоследъкъ въ социалистическото сп. „Звено“); създаде ги следъ това и послушната на архим. Евтимия групичка студенти, частъ отъ която е и „незлюбивия“ писачъ („Ат. п. Христовъ“) и която групичка печати язвителни отворени писма до своитѣ професори („Нар. Будителъ“ бр. 142—43), а нѣкои отъ нея не считатъ за нуждно дори и да поздравятъ професоритѣ си при срѣща. Ако „Ат. п. Хр.“ вследствие на безпамятие забравя подобни факти, то, вървамъ всѣки би го съжалилъ и оправдалъ.

Не считамъ сжщо така, че съ споменатата моя статия съмъ нанесълъ нѣкаква обида на архим. Евтимия или най-малкото, че съмъ указалъ пренебрежение къмъ професор-

ското му звание, защото преди всичко аз не говоря за нея за проф. Евтимий, а говоря за архим. Евтимий. Пък даже и да не би се правилно разлика между професорът Евтимий и архим. Евтимий, пак не считам, че съм обидил когото и да било от тях, защото съм засянал въпроса само принципно, к а т о съм изтъкнал, че архим. Евтимий заблуждава обществото, когато говори, че причината за раздълата на студентите е ИМКА, защото такава причина сж неговите и на Ст. Петкова лични качества. По-скоро аз бих молил архим. Евтимия да излезе и сам да се извини пред обществото] задето го е излъгал и с това обидил и него и себе си. Ако искаш да обиждаш архим. Евтимия или да се ровя за неговия живот като професор, то тогава аз бих казал нещо за изнсените в е ч е пред обществото интересни факта, като напр., че той у м е л о знае да защитава фалшификатори на професорски подписи, защото на младина сам бил подобен фалшификатор; че той знае изкусно да дига тояга срещу Декана на Богослов. факултетът и още много подобни. Но аз не искам да изнасям подобни неща. Целта ми бвше само да осведома интересувашите се, че архим. Евтимий публично ги маме и заблуждава.

Колкото се отнася до молбата на „п. Христов“ да излезе непременно съ името си, то ще го уверя, че това не ще сторя, не защото се боя, че моите възгледи имат „субективна увереност“, понеже истинността на изнасяното от менъ знаят всички студенти—богослови, а също и колегага „Ат. п. Христов“ (само че поради „други“ интереси, въ всеки случай не духовни, се бои да го признае), а това не ще сторя, защото не името е толкова важно, колкото фактите, които се изнасят и най-главно, защото познавам злочиците на архим. Евтимия, която знае да гони до двета рода и от която човъкъ, бидейки още студент, може добре да си изпати. Уви, въ моята статия само името не е казано, а въ статията на „п. Христов“ обратно—казано е само името („говорят, че съдържанието е написано от другито“).

Що се касае до фактическата страна на статията на „Ат. п. Христов“, то тук трябва да имаме благодарни, защото съзнавайки своята слабост, той е направил известни признания, които отдавна се очакват и които твърде много ни улесняват въ нашата работа. Така напр. той е признал, че главната причина за раздълата на студентите чл. 35, който признава архим. Евтимия за пожизнен ржководител, е създаден по некажовен път. Той пише така: „Случи се тъй, че на същото събрание (т. е. когато се създавал чл. 35.) *болшинството* (к. н.) не усвои одобрения от инициатора (разбирай архим. Евтимия) текстъ на новия чл. 35“ Гледай ти, какъ се пишел—„случи се тъй“... Никакво „случи се“, колега „п. Христов“, а просто *незодобриха!* Разбирам да се каже, напр. случи се, че архим. Евтимий стана професор или случи се, че Ат. п. Христовъ, за нещастие, не може да разсждава правилно, но едва ли нъкой би разбрал това: „случи се, че болшинството не одобриха“, защото тогава това „случи се“ би граничело съ чудо. Тук случка нма, тук има съзнателно неодобряване на чл. 35 заради неговата противоцърковна тенденция.

Отъ това признание на „Ат. п. Христов“ узнаваме още една интересна подробност, а именно, че самъ архим. Евтимий е предложил да го провъзгласят за пожизнен ржководител. Чудовишно! Интересно е, какъ ли е направил предложението си архим. Евтимий. Навърно е казал: „Г-да, ето вече всички се заблудиха от пътя си, и ето оставам само аз единствения стълб на православията, затова, за да се запази църквата, предлагам да ме провъзгласите за пожизнен ржководител.“ (Болшинството не одобрява това, както признава и „Ат. п. Хр.“ То-

гава архим. Евтимий продължава: „Понеже вие не се съгласявате, то аз самъ се провъзгласявам за пожизнен ржководител, а ако река да си дам оставката, то ще си назнача заместникъ“... и пр. и пр. И покорните овачи склонили глави и се помирили, а непокорните били наречени „имаджии“!...

Ето ви едно отъ тия лични качества на архим. Евтимия, за които казахъ, че сж причина за раздълата на студентите: желанието му всъкога да се натрава, да одобрява предварително даже уставните положения, а студентите като безгласни букви само да усвояватъ. Пък и това тхно усвояване е само ржководителска форма, защото и да усвоятъ и да не усвоятъ, одобрено отъ Архимандрита, трябва да бжде одобрено т. е. озаконено (както е случаятъ съ чл. 35). Ето ви натрапничество, диктаторство, подтисничество и каквото щете още друго! А това не може да не породи негодувание. Но... това е само едно отъ личните качества на архим. Евтимия. Нека Богъ го сжди за това!

Има, като причина за раздълата, се измисли после — едва през 1928 г. преди Русенския съборъ. И това бвше понятно: не можеше да се каже, че студентите възнегодували срещу архим. Евтимия и затова се раздълпили, „ами нека кажемъ, че тѣ пожелаха да отидатъ при Имка, а пъкъ азъ — архим. Евтимий, стълбътъ на православието — се възпротивихъ. Затова тѣ се отдълпиха. Така и заприказаха. Така приказватъ и до сега. Разбира се, трябваше да се намърн „вни о грѣсѣхъ“. А архим. Евтимий е просто гениален въ областта на подобни изнасяния! Но че сочената отъ него за негово лично извинение причина за раздълата на студентите е абсурдъ, се вижда отъ факта, че архим. Евтимия е само едно отъ мнозина, които съобщиха въ брой 4 на „Хр. Съв.“ (гледай цитирания тамъ чл. 4 отъ устава на Студ. правосл. хр. д-во „св. св. Кирилъ и Методий“).

„Ат. п. Христов“ ни уверява още, че архим. Евтимий се бил оттегил отъ главното ржководство на д-вото поради здравословни причини. Нека приемемъ, че е било така. Кой ли е бил заместникътъ му? — Ще си кажете: разбира се, че нъкой отъ г-да професорите — богослови. Не! — За заместникъ билъ определенъ Ст. Петковъ и то, защото само тѣ двамата съ архим. Евтимия се считала за годни да свиятъ гнѣздо между студентите и единствено тѣ да носятъ въ него. Маня! — свойствена до известна степен на всеки човъкъ, но на споменатите две личности „више всѣхъ“. Ст. Петковъ като ржководител и като човъкъ бвше още по-невъзможенъ отъ архим. Евтимия поради много лични негови качества — даже и по това, че често избиваше въ сектанщина. И когато се видѣ, че дните му като ржководител сж преброени, ето ти че идва отново архим. Евтимий, безъ да го е повикалъ нъкой, и най-натрапнически заявява, че не Ст. Петковъ, а той е ржководител на Д-то! И действително отново стана таквъ. — Отъ тоя фактъ виждаме, че чл. 35 е съществувал и преди да бжде написан на книга, тъй като архим. Евтимий самъ се оттегил отъ ржководството, назначавал си заместници, а когато пожелавал отново заявявалъ своите права на ржководство. Изглежда, че като е основал еднаж Студ. д-во, той го е счелъ за своя пожизнена собственост, съ която може да се разполага, както си ще. Това е друго отличително свойство на архим. Евтимия, само че напоследъкъ това свойство е взело застрашителни размѣри, защото речениятъ Архимандритъ, замислил да може нъкакъ си да присвои и Българската църква, та затова (заедно съ Ст. Петковъ и др.) основал тайно друже-

ство („Богъ и България“), чийто цели сж открити само на избраните. Господи, прости имъ!

Не ще се спираме на осукванията на „Ат. п. Хр.“, че чл. 35 не игнорира висшата църковна власт отъ ржководството на младежта и че нейното право на това се осигурявало отъ други членове на устава (интересно е, кои ли сж тия членове?) защото за всѣкиго е ясно, че чл. 35, (който е съвсемъ изриченъ-предидушиятъ ржководител си назначава заместникъ, който да се *ползува съ доверието на С. Бр. Съветъ*, а не на висшата църковна власт) не само игнорира висшата църковна власт отъ ржководството на младежта, но той, въ тоя си текстъ, поставя тая младежъ внѣ отъ църквата и прави нейното дружество, ако не антицърковно, то поне—извънцърковна организация. Само предубедениятъ не ще могатъ да схванатъ това.

Въздържамъ се да излагамъ въ подробности цѣлия споръ около раздълата на студентите и то затова, защото има желание да се щади архим. Евтимия и Ст. Петкова, иначе ще трябва човъкъ да се занимава съ тхните лични качества, а това е доста неприятно преди всичко за оня, който ще трябва да бърка въ това *блато*. Но, ако тѣ поискатъ това, ще имъ бжде услужено.

Въ миналата статия бвхъ споменалъ, че архим. Евтимий е послужил и служи за съблазън на студентите въ богосл. факултетъ. На това не се прави никакво възражение. Изглежда, че архим. Евтимий (когато е пишелъ статията—студентите доста основателно шущукатъ, че тя е написана отъ него, а Ат. п. Христовъ само я подписалъ) е чувствувалъ на своята съвестъ тежкостта на тоя си грѣхъ. Тукъ азъ, студентътъ, ще трябва, за съжаление само да му спомня думите на Спасителя: „А който съблазни едно отъ тия малки... за него е по-добре да му наденатъ водениченъ камъкъ на шията и да го хвърлятъ въ морската дълбочина... Горко на оновога човъкъ, чрезъ когото съблазънътъ дожда“ (Мат. 18:6-7.)

Съгласно тая присжда колко ли камъни би трябвало да се наденатъ на шията на архим. Евтимий? А Ат. п. Христовъ си е осигурилъ в е ч е секретарско мѣсто въ В а р н а.

Студентъ

П. Черняевъ.

Християнско и нехристиянско православие.

Митрополитъ Симеонъ, митрополитъ Стефанъ, епископъ Андрей.

II.

За да опрозергваемъ становището на Симеона, ние ще използваме реферата на г. Ст. Петковъ, държанъ въ Прага на 9. XI. 1922 г. Ние ще си послужимъ съ това доказателство не за друго, а защото самиятъ м-тъ Симеонъ има твърде голѣмо мнение за него, вѣрва въ твърдостта на неговото православие, възмишва се отъ него и лично и писмено ходатайствува, и то не еднократно, да бжде възведенъ направо въ епископски чинъ. Споредъ м-та Симеона, личността и вѣрбата на г. Ст. Петковъ стоятъ внѣ отъ всѣко подозрѣние. Той го взе при себе си, назначи го свой викаренъ епископъ, повѣри му паството си и го приготви за свой заместникъ въ епархията. Нѣщо повече: когато св. Синодъ уреди курсове за свещеници въ Софийската духовна семинария презъ миналото лѣто, Дѣдо Симеонъ въздържа своите свещеници, не допусна да пойдатъ тѣ въ София и ги повѣри на своя викарий въ единъ преславски *монастиръ*, дето той имъ държа свои строго подбрани лекции, за полза на църквата и православието.

Този именно ученъ богословъ, на когото и ние имаме желание да се доверимъ, защото и Дѣдо Симеонъ

ни внушава това, бидейки представител на студентския християнски кръжокъ, казва: „Важно е да имаме представа за цѣлѣта, която гонимъ. Тя е да доведемъ студентите до Христа. До колкото менъ е известно отъ работата ни между руските студенти, за това се работи отъ два фактора. Отъ студентската християнска федерация и отъ Имка.“

Значи, г. Петковъ познава и федерацията и Имка. Той е представител на първата и работи въ университетъ съ втората. Г-нъ Петковъ тогава не е Гиль студентъ. Той отдавна е билъ завършилъ своето образование, но се е подвизавалъ въ студентските младежки дружества и въ Имка, защото е получавалъ отъ тамъ издѣржка, което г. Абджиевъ изнесе въ брошурата си, и самъ той, Еп. Андрей, призна същото въ в. „Славянинъ“, бр. 2 отъ 4. III. т. г. Че г. Петковъ познава добре федерацията и Имка, свидетелствува и едно негово заявление до св. Синодъ на нашата Църква отъ 1922 г., съ което той, като учител въ Соф. дух. семинария, моли да му се разреши да приеме да бжде назначенъ за секретаръ на Имка, длъжностъ платена, споредъ както самъ той пише въ заявлението си. Св. Синодъ му е разрешилъ. Ние вѣрваме, че Еп. Андрей и днесъ поддържа писаното въ горното заявление до Синода, както и мислите и заключенията въ реферата си.

Дѣдо Симеонъ ежедневно е заедно съ Еп. Андрей. Несъмнено той е разговарялъ съ него най-обстоятелствено по всички злободневни църковни въпроси и е напълно осведоменъ по неговите възгледи, но тъкмо поради туй твърде чудно е, защо изказва мнѣния, противни на своя викаренъ епископъ. „*Желанието е Христосъ да пребжда въ средъ студентите, независимо отъ това къде сж тѣ, на каквъ кръжокъ принадлежатъ, или пъкъ на коя църква*“, тъй пише и говори г-нъ Петковъ.

Въ брошурата и въ статията си Дѣдо Симеонъ държи здраво на „православието“, съ което свързва дори и „народността“. Имка била протестантска; Митроп. Стефанъ билъ повиненъ, защото се молилъ заедно съ инославни. Но Еп. Андрей (г. Ст. Петковъ) гледа иначе на въпроса. Той иска да се премахне преубеждението за протестантизма на Имка, защото таквъ страхъ не трябвало да има и да се залови една действителна работа между младежвата. „Втория въпросъ, който трябва да проучимъ, е — какъ да разпрѣсимъ преубеждението, че ние проповѣдваме протестантизмъ между православни хора. Кгато бвхъ въ Русия, въ духовната академия, страдахъ често въ това отношение, често азъ трябваше да моля Баронъ Николай да ме подкрепи при тази проблема. Той ви чаги ме успокояваше, като казваше, че и той самия е сръщалъ тѣзи трудни сти и веднѣжъ той ми изпрати изрѣзка отъ вестникъ, където сжщото обвинение е поставено противъ него. Въ тази изрѣзка видѣхъ, че първо той бвше обвиненъ, че билъ масонъ и ат ро — че сѣ протестантизмъ. Липеровски, който бв тукъ отъ студентското Д-во въ Москва, може да свидетелствува, колко много време губехме отъ нашата действителна работа, просто за да оборваме тѣзи подозрѣния. Тази година двамата членове отъ България трябваше да вземеме позволение за своята работа въ България и пакъ бвхме посрещани съ сжция въпросъ: „Сигурни ли сте, че не сте нъкаква протестантска организация?“ Сжция човъкъ е казалъ, че той не ще даде позволение за работа, понеже тѣ имали определена задача — да разчепятъ църквата.“

Така щото тѣзи неща не сж нови за ново произведение нашъ епископъ Андрей. Тѣзи обвинения и подозрения той ги е слушалъ много пъти, принуждаванъ е билъ много пъти да „губи време“ да ги опровергава и е ималъ въ това отношение успѣхъ. Истина, понекога той е изпитвалъ и нъкаква слабостъ при

отблъсване ударитъ и шиканитъ, ала неговиятъ „сжлъ приятель Баронъ Николай“, лютеранинъ, споредъ както признава самъ той въ реферата си, го е подкрепялъ и насърдчавалъ. Сега той е вече далечъ отъ Баронъ Николая, но твърдо стои на позициитъ на вѣрата и не се намира подъ подозрѣние въ неправославие. Има той още едно предимство: намира се близо до оновова, който удря на лѣво и на дѣсно въображаеми противници, и има всичката възможностъ да изпълни единъ свой дългъ. Не би ли било добре, ако той „изгубише“ още малко време и ако „обореше“ и тѣзи най-нови и на нищо не основани новоизкалпени „подозрѣния“ на Митроп. Симеона? Защо принуждава насъ да го цитираме и да „губимъ време“ да уверяваме неговитъ най-близки хора? Тамъ постоянно заедно и въ канцеларията и въ храма, заедно лѣгатъ, заедно ставатъ. Не могатъ ли тѣ да се разбератъ, кому служатъ, и кой отъ тѣхъ върви по пътя на Христа и кой по обратния пътъ?

До в. „Народенъ Будителъ“

Копие в. „Христ. Съветникъ“.

О. Редакторе,

Честъ ми е да Ви съобща, че не съмъ писалъ „частята отъ статията“ (съ начало, но безъ край, озаглавена „Кой сже смуть“?) въ която се говори за книгата на г. Стоянъ Петковъ „Пастирско служение чрезъ словото“ и, следователно, не съмъ ималъ никаква възможностъ „да я делямъ“ въ „Ковенъ Вѣстникъ“ за печатъ още презъ 1924 год. Сведенията на редакцията на в. „Н. Будителъ“ сж напълно лъжливи.

Все още вѣрвамъ, че нѣкое авторитетно за Васъ, но винаги лъжливо лице Ви е заблудило и Ви безъ желание сте станали проводникъ въ бр 163 отъ 10 май т. г. на една клевета.

12. V. 1930 г.

Д. Дюлгеровъ

Колонитъ на в-къ „Християнски Съветникъ“ сж отворени за болкитъ на всички свещеници.

Гривекъ

Улицата

Това не е нечистата улица въ крайния кварталъ, съ своя еднообразенъ и непривлекателенъ шумъ. Не е и приветливата, хубаво павирана и украсена съ свѣтли и чисти витрини улица отъ центъра на голѣмия градъ. Улицата, каквато съществува нейде на границата между съзнанието ни и подсъзнанието ни, не съществува нийде. И все пакъ тя съществува въ душата на мнозина, на всички ни. Въ душата на всѣкого отъ насъ тя крещи съ своята н. разбранщина и глупостъ, съ своята вулгарностъ и грубостъ, съ своето тжпоумие и ницостъ, съ своята продажностъ и мнителностъ, съ своя цинизмъ и безпросътна дълнична мъгла. Улицата. Тя се проточила до последната точка на нашия общественъ хоризонтъ и нѣма никакви изгледи да изчезне, да изтече като мътна рѣка.

Единъ поетъ на поетитъ и философъ на бждащето бѣше казалъ, че събератъ ли се двама — тѣ сж вече тълпа.

Тѣ е. Когато гордятъ мечтателъ слезе отъ върховетъ на своята мисль и поиска да я сподели съ нѣкого, тя се свива изведнажъ отъ силата на нѣкакво магическо действие, вдребнява се и подобно на шаблонна монета трѣбва да обикаля свѣта, безценна, изгубила първичния си блѣсъкъ. Авторътъ ѝ не може да я познае вече.

Когато силниятъ човѣкъ слѣзе отъ върха на своя идеалъ, за да го

Т. Николовъ.

КОИСЪЕСМУТЪ?

(Продължение отъ бр. 7).

Моята статия не е безъ край, както мислятъ шуменскитъ заблудители, макаръ че материалътъ, съ който разполагамъ, да е неизчерпаемъ. Ще се помжча да раздѣля поне на тринадесетъ (13) кжса статията си, та да позаприличамъ съ нѣщичко на м-тъ Симеона.

Нѣколко думи за родолюбието на г-на Стоянчо Петковъ, сега именуванъ еп. Андрей.

Архимандритъ Гавриилъ, сега въ Цариградъ, състудентъ на г-на Стоянчо Петковъ въ Московската духовна академия, твърди, че г-нъ Ст. Петковъ шпиониралъ презъ 1915—1916 г. българитъ-студенти въ Русия, по нареждане отъ руското вътрешно министерство. Той билъ чельгъ нѣколко писма, въ които се благодаряло на г-на Петкова за даденитъ сведения относително настроенята на българитъ въ Русия.

Освѣнъ това, г-нъ Хр. Гауровъ и г-нъ Петъръ п. Стоиловъ, завършили Киевската духовна академия свидетелствуватъ, че г-нъ Стоянчо Петковъ съзнателно настроивалъ руситъ противъ българитъ-студенти. Презъ 1915 г., на пътъ за юго-западния фронтъ като санитаръ въ санитарната мисия на Государствената дума, г-нъ Стоянчо Петковъ се отбилъ въ Киевската духовна академия. Тамъ имало десетина студенти-българи. Той ги отбѣгвалъ. На една група студенти руси и българи той показалъ означени на шията му повече отъ двадесетъ кръстчета и иконки, подарени му все отъ високоставени дами. Единъ отъ студентитъ-българи, голѣмъ шегобиецъ, запиталъ г. Стоянча: „Не те ли е страхъ, че тѣзи кръстчета и иконки ще ти прережатъ шията? Не ти ли стига едно кръстче? Пъкъ — защо съобщавашъ кой ти ги е подарилъ?“

Г-нъ Стоянчо Петковъ се оскърбилъ и отбѣгвалъ да говори даже съ руситъ въ присѣствие на българинъ. Запитанъ отъ студентури защо отбѣгва своитъ сънародници, г-нъ Ст. Петковъ отговорилъ: „Тѣ ме мразятъ, защото азъ обичамъ Русия и защото отивамъ на фронта“. Руситъ-студенти били много озлобени отъ този „фактъ“, свикали сходка и взели решение да бждатъ изгонени всички българи отъ Академията.

Г-нъ Стоянчо Петковъ, за да се покаже герой предъ руситъ, оклеветилъ сънародницитъ си, подготвилъ имъ черни дни. Отишълъ на юго-западния фронтъ, дето се проливала за нещастие и българска кръвъ. И получилъ орденъ за храбростъ.

Тайната е за насъ въ що се е проявила храбростта на г-на Стоянчо Петкова. Като сждимъ, обаче, по подвизитъ му въ България изъ областята на амура, и като нвучаваме, че въ поменатия санитаренъ отрядъ имало много свободни дами, неволно заключаваме, че орденъ за храбростъ му е даденъ по тѣхна преценка и по тѣхно ходатайство. Съ една дума — по този въпросъ историята мълчи. Неоспоримо е едно, че г-нъ Стоянчо Петковъ е билъ на руския фронтъ съ руситъ и е предателствувалъ къмъ своитъ сънародници. Свидетелитъ за това, слава Богу, сж още живи. Тѣхъ всѣки може да запита, за да провери изнесеното.

Заблудителитъ отъ Шуменъ и Варна могатъ да кажатъ, че „високонравствениитъ характеръ на г-на Петкова го е подтикналъ да остави учебнитъ си занятия, като студентъ въ Моск. академия и да отиде на фронта“. Ще ги предупредимъ, че на г-на Петкова много скоро му е омръзнало да играе шутовската роля на герой на фронтъ (sic!) Следъ нѣколко месечни героически подвизи (?) той се завърналъ въ академията, държалъ испити при мили професори около блаженопѣещъ самоваръ и не помислилъ вече да отива на фронта. Защо? Нѣмало нужда повече да се помага на жертвитъ на войната ли? Не. Причината е друга, много проста: санитарниятъ отрядъ останалъ на фронта, но нѣколко милосърдни сестри се завърнали въ Москва и Петроградъ и г-нъ Стоянчо Петковъ решилъ да чака въ Академията докато тѣ си починатъ и съ тѣхъ да отиде отново на фронта. Но... не ги дочакалъ, защото започнала революцията...

(Следва)

На г. Amicus Plato.

Въ брой 163 на в. „Народенъ Будителъ“ редакцията ме кани да кажа защо съмъ се билъ подписаль подъ чужда работа — понеже редакцията има сведения, че частъ отъ моята статия, печатана въ в. „Хр. Съветникъ“ била писана отъ г. Д. Дюлгеровъ. Въ сжия брой нѣкой си господинъ Amicus Platonis ac infimus pessimus veritatis¹⁾ твърди, че Т. Николовъ било фиктивно име, задъ което се крие нѣкой ученъ, но крайно безхарактеренъ богословъ.

Дългъ ми е да заявя, че „Народниятъ Будителъ“ (pardon! печатана грѣшка) заблуждава. Тиню Николовъ е моето сжщинско, а не фиктивно име. Не съмъ ученъ богословъ, а съвсемъ обикновенъ човѣкъ. Статията съмъ си писалъ азъ самъ, а не г-нъ Дюлгеровъ, когото познавамъ само по име. Следователно г. Дюлгеровъ не е ималъ възможностъ да я дава за печатъ въ „Църк. В.“ Не можахъ навреме да кажа думата си за „научния трудъ“ на Ст. Петковъ (нынѣ же Преосвещени Андрей), понеже той чрезъ Архимандритъ Евтимий бѣше иззелъ отъ библиотеката на Дух. Семинария всички пособия, които могатъ да откриятъ творческитъ му източници, и ги бѣше задържалъ много по-дълго отколкото е разрешено.

Това, което пише г-нъ Amicus Plato, е пустославие и гъзобояджилъкъ. То доказва именно, че този господинъ е Amicus Plato, а не Veritas (приятель Платонъ, а не истината). Ако той смѣта, че това сж безсъвестни и несериозни инсинуации²⁾, нека докаже (sic! да докаже, а не само да каже!), че това, което съмъ писалъ, не е истина. Ако докаже, ще си взема думитъ назадъ; но ако не докаже това, то отъ тукъ ясно ще следва, че той е Amicus Platonis, а не veritatis, а пъкъ „Народенъ Будителъ“ е народенъ блудителъ и заблудителъ.

За г. Стоянчо Петковъ като пеленаче, отроче и детенце до 10 год. възраст още нищо не ми е казаль самъ той или неговитъ обожатели. Азъ отъ тѣхъ всичко узнавамъ. Надявамъ се, че скоро ще намѣря изповѣдта на г. Стоянча Петковъ и за това блажено време въ нѣкое щундистко или друго сектанско списание.

Тиню Н. Хр. Николовъ

¹⁾ Приятель на Платона и ожесточенъ врагъ на истината (Ред.)

съобща на хората — той престава да бжде силенъ, защото първиятъ на когото открива душата си не му вѣрва. И тѣй, двамата — силниятъ човѣкъ и първиятъ отъ многото, образуватъ вече тълпа. А тълпата е многоглава хидра — сѣска и замърсява всичко, крещи и заглужава всѣки благороденъ викъ за опомняне. Тълпата е на улицата. Не, тълпата е улицата. Тази улица, която съ своя нескончаемъ трѣсъкъ и хаотиченъ шумъ запълня всички дни на нашия краткъ животъ.

„Сбератъ ли се двама тѣ сж вече тълпа“ — това го е казалъ единъ синъ на земята. И хубаво го е казалъ. Колко много истина има въ неговитъ студени като нищерь думи! Но Богочеловѣкътъ е казалъ нѣщо по-велико: „дето сте двама... събрани въ Мое име, Азъ съмъ всрѣдъ васъ“. Нека мълкне за малко улицата! Единъ небесенъ лжчъ пронизва нейната отровна мъгла. Единъ божественъ гласъ подема ангелска мелодия срѣдъ адския ѝ шумъ!

Пакъ двама. Но „въ Мое име“. Какво леко условие и все пакъ найневъзможното. Улицата настрѣхва, удвоява своя трѣсъкъ и крещи въ изпълнение: „Иди си отъ насъ сине Давидовъ, какво общо има между насъ и тебе?“

А Давидовиятъ синъ изгони злия духъ, укроти свирепеющитъ нещастници обладани отъ него.

Само едно условие е необходимо, за да не бждатъ двамата тълпа и не само двамата, а и повечко, всички.

Въ негово име! Но Той е чуждъ, ние не Го познаваме или не исаме да Го познаваме. Неисаме да нарушаваме темпото на нашия общественъ животъ. Нѣщо повече — ние всѣки денъ повтаряме думитъ Му, молимъ Го „да ни услужва“ — и все пакъ не Го допушаме до себе си. Не ни позволява шумътъ отъ улицата, на която сме и ние.

Въ невидимитъ гѣнки на човѣшката душа ставатъ най-потресни трагедии. Ние рѣдко узнаваме за това, което е станало причина „нашиятъ ближень“ да посегне на живота си, или което е още по-голѣмо нещастие — да се обезвѣри. За първото ще съобщятъ услужливитъ вестници — тѣзи дрипави и опозорени знамена на улицата; за второто обаче, никой нѣма да съобщи. Първата смъртъ е физическа — тя не може да се укрие. Разложението на тѣлото е неизбежно и „ближнитъ“ узнаватъ за „произшествието“. Втората смъртъ е духовна и затова остава невидима и неусѣщана. Малцина ще узнаятъ за нея. Смъртникътъ, който отначало преживява страшни колебания и съмнения, постепенно привиква къмъ това — да не вѣрва на никого и доброволно се отказва отъ благородния удѣлъ на хубавия божи свѣтъ — да внесе и той своята лепта трудъ и усърдие при изграждането на Новия Иерусалимъ. Той достатъчно е страдалъ, за да може да чувствава малкитъ горести на своитъ братя. Той достатъчно е билъ лгганъ, за да смѣта, че е из-

вършилъ смъртенъ грѣхъ съ това че е икономисаль малко отъ истината. Той ясно вижда, че тѣзи, които сж призвани да ръководятъ „малкитъ братя на Христа“ сж варосани гробници, и не може да цени авторитета и престижа имъ. Той е убеденъ, че всѣки се грижи за личното си благополучие и, че хубавитъ думи за себеотрицание и принасяне себе си въ жертва на другитъ, сж само скжпи вуали, подъ които се криятъ безобразнитъ скелети на себелюбието и пустославието. И ето, духовниятъ смъртникъ не желае да бжде варосанъ гробъ, нито неумело прикрие скелетъ. Той е откровенъ и честенъ и смѣло заявява, че не вѣрва въ идеали, не вѣрва въ нищо.

Огровата, която се разнася отъ разложеного нравствено същество се смѣсва съ отровната мъгла на улицата и тя става все по-непроницаема и по-злокобна.

Всѣки денъ умирагъ хора...

Не се е доказалъ поетътъ: не двама, а единъ човѣкъ може да бжде тълпа. Този човѣкъ-тълпа е навсѣкжде. Той гпече нахално всѣка свѣтла проява, всѣки споменъ отъ заветитъ на Оногова, който бѣше казалъ „Въ миръ скорбни будете, но дерзайте, яко Азъ победихъ миръ“.

Кога ще изгонимъ улицата отъ душитъ си, за да блѣсне Неговата победа? Той е още съ насъ и трѣбва да побързаеме. Нека очистимъ сърдцата си, за да можемъ да Го видимъ, когато следъ нѣколко дни отпразнуваме светлото Му възнесение!

Г-нъ Amicus Plato е написал една дръзка и въ сжщото време смъшна статья противъ г. Т. Николовъ, авторъ на статията „Кой сте смуть“?, помѣствана въ в. „Християнски Съветник“.

Приятелътъ на Платона знае своето сжщинско име, а нѣма доблестъ да излезе съ името си.

Той знае, че нѣкой ученъ, но крайно безхарактеренъ богословъ се крие задъ „фигтивното име Т. Николовъ“ и нѣма смѣлостъ да посочи името му.

Той знае, че писаното отъ г. Т. Николовъ въ „Хр. Съветник“ е „безсвестна и несериозна инсинуация, съвестни бръщолзеници, интрига, безогледна, но сжщевременно безсилна и безпомощна борба на нѣколцина нравствени лилипути, плодъ на змийската злоба на завистниците“, а нѣма смѣлостъ да си послужни съ „сжкрушителната мощъ на фактитъ, логиката и истината, съ сжкрушителния аргументъ при наличността на даннитъ и фактитъ, за да се прѣснатъ буквално като сапунени мехурчета“ обвиненията противъ г. Стоянчо Петковъ, именуванъ сега еп. Андрей.

Отъ хулитъ по адресъ на г. Т. Николовъ и „Християнски Съветник“ за „пидение“, „мизерия“, „кошунство“, „светотатство съ принципитъ, цѣлитъ и задачитъ, които въобще единъ църковенъ вестникъ преследва“, които г-нъ приятелътъ на Платона е надраскаль личи, че той е само заслѣпенъ приятелъ на Платона (чети—Ст. Петкова), но не и на истината.

Изнесеното отъ г-нъ Т. Николовъ не е фантазия, а фактъ неоспоримъ. Посочватъ се документи, даватъ се провърени истини. И затова г. епископъ Андрей мълчи. Мълчи той не поради „нравствено величие и сила“, а поради безсилие предъ фактитъ. Мълчи той не поради „безпредѣлна кротостъ и смирение“, а поради безпомощностъ, въпрѣки изгарящата го злоба, загдето е смъкната маската, която носи. Мълчи той не поради „искрена любовъ къмъ враговетъ“, а поради безсилието да обѣли зжбъ „противъ истината. А истината е грозна. Смъкната е една отъ дълги години носена маска, която е заблуждавала не малко хорица. Заблуденъ е отъ сжщата маска и г-нъ приятелътъ на Платона, т. е. приятелътъ на еп. Андрей. Но скоро и той ще види сжщинския образъ на г-на еп. Андрей и ще се обърати отъ него, както сторилъ това г-нъ Вениаминъ Димитровъ, учителъ въ Соф. духовна семинария, дѣсна ржка на г. Ст. Петкова и мн. др., и ще стане приятелъ на истината. Днесъ Amicus Plato е орждие на г-на Ст. Петковъ. Иначе, той не би знаяль, че г. Стоянчо Петковъ „има факти“, за да разпръсне фактитъ на г-нъ Т. Николовъ. Безъ съмнение, това, което ще пише Amicus Plato ще му бжде ладено отъ г-на Стоянчо Петковъ. Ще има, навѣрно, и изтръгнати на колѣне съ сълзи писма отъ годеницитъ на сегашния еп. Андрей, които сж ги дали, за да не се излагатъ предъ обществото: ще има и басята отъ 150,000 лв., „подарени отъ г-на Петкова на библейскитъ курсове“ и др.

Г-не Amicus Plato! Оставете обвинения да се защишава! Не ставайте негово слѣпо орждие, защото ще се кае скоро. Не съзнавате ли, че съ драсканицитъ си потвърждавате изнасяното въ „Хр. Съветник“? „Християнски Съветник“ служи на истината. Той очаква обяснения отъ г-на Ст. Петкова, па и отъ неговитъ заблудени почитатели. Обяснения не ще има, защото противъ ржжена на истината и фактитъ не се рита, освенъ ако нѣкой се откаже отъ съвестта си.

Самъ г-нъ Amicus Plato чувствува, че фактитъ, логиката и истината сж противъ г. Стоянчо Петкова. Безъ да ще самъ той заявява „дано не се отдаде да опровергаемъ“ обясненията противъ еп. Андрея.

Пожелаваме на г-на приятеля на Платона да стане приятелъ на истината. Тогава ще си подадемъ ржка за обща работа на църковната нива.

Ще напомнимъ на г-на Amicus Plato, че „Нар. будителъ“ „кошунствува, светотатствува съ принципитъ, цѣлитъ и задачитъ, които преследва единъ църковенъ вестникъ“. А той е вестникъ съ гръмливъ етикетъ „Народенъ Будителъ“. И г-нъ Amicus Plato, ако бѣ приятелъ на истината щѣше да порицае „клеветнитъ драскачи около в. „Нар. Будителъ“ и не щѣше да му спомага да бжде заблудителъ на малцината отъ народа, които го четатъ.

ТЕРКЪ ОТЪ „БЪЛГ. ФАШИСТЪ“.

1) Въ коя епархия сж били заведени дѣла за прелюбодеяние противъ двама свещеници и въпрѣки това и двамата днесъ сж епарх. съветници?

2) Въ коя епархия духовната власть публично ругае въ печата и въ окржжни свещеницитъ и ги обвинява въ грабителство, некаѣрностъ, карьеризъмъ, професионализъмъ и др.?

3) Въ коя епархия духов. власть нарича най-добритъ свещеници „вжтрешни врагове на църквата“, а на граждава най-некаѣрнитъ щомъ се съгласятъ да бждатъ послушни орждия?

4) Въ коя епархия духов. власть безъ право и законъ бърка въ каситъ на църковнитъ настоятелства и харчи десетки хиляди левове за нужни банкети и тържества?

5) Въ коя епархия се търпятъ и даже толериратъ свещеници, единия отъ които праща клисаря при храма да приобшава съ св. дарове болни, а другиятъ забравя да по т р е б и Св. Причастие и то следъ цѣла седмица бива намѣрено въ чашата? (Чакаме „Нар. будителъ“ да каже щѣ е сторено съ това Св. Причастие).

6) Въ коя епархия единъ архiereйски намѣстникъ взема такси лично за себе си при всѣко ржкоположение?

7) Въ коя епархия единъ свещеникъ посегна на живота си въ статая на единъ сегашенъ митрополитъ и въпрѣки това този свещеникъ днесъ е не само още на служба, но е даже епархийски избирателъ?

8) Въ коя епархия се търпи свещеникъ пияница, хулителъ и присвоителъ на пари, събрани за печатане на лекции по Нови Заветъ?

9) Въ коя епархия митрополитъ и свещеникъ си позволяватъ да произнасятъ възгласи и молитви на гръцки езикъ? За тази дързостъ свещеникътъ е билъ пердашенъ отъ възмутени граждани.

10) Въ коя епархия двама свещеници сж се били съ столове и за това имъ е наложено наказание да четатъ 20 дни псалтиря? Днесъ и двамата сж достове съ духовната власть и орждия на смутителитъ въ църквата.

„Народенъ Будителъ“ познава много добре тази епархия и действущитъ лица. Нека си каже думата, па ние ще продължаваме съ въпроситъ.

По кражбата въ синодалната архива

Нашето съобщение, че сж откраднати цѣли заседания отъ дневницитъ на Църковно-народния съборъ, за да се прикриятъ компрометирующи нѣща, не се опроверга отъ Св. Синодъ. Фактътъ става още пострашенъ, защото Синодалната канцелария не само не нарежда следствие по издирване виновницитъ, но се старее да потули работата, като вече е отказала на единъ богословъ, бившъ представителъ въ Църковно-народния съборъ, да прави справки въ дневницитъ на събора. Какъ е възможно подобно нѣщо? Цѣль свѣтъ знае, че въ събора се прочете документъ за предателство на наши възстаници въ Шуменско отъ владиката Симеонъ. Сега, съ своитъ необясними действия за потуляване на тая срамна работа Св. Синодъ смѣта ли, че злото ще намалее, ако къмъ него се добави и друго зло—забраняване да се използватъ дневницитъ, за които сж прѣснати толкова голѣми държавни суми и толкова непосилень трудъ и време?

„Цѣльта оправдава средствата“.

Подъ това заглавие, католическия „апологетъ“ д-ръ Ив. Драговъ въ 42-я брой на в. „Истина“ се сѣрди на нѣкои наши видни общественици и писатели за гдето въ позова си противъ „братоубийствата“, между другото били казали: „че системата на братоубийствата... не покрива дори и езуитското правило, „цѣльта оправдава средствата“. И по-надолу съ всички сили се стреми да докаже, че нито има подобно иезуитско правило, нито пъкъ католическата пропаганда си служи съ нѣкакви недостоини средства за постигане на „цѣльта си“.

Да се защитатъ католицитъ, това си е тѣхно свещено право, но да заблуждаватъ, че не сжществуваило такова иезуитско правило, и че не го прилагали въ своята пропагандаторска дейностъ, едва ли ще могатъ да ни убедятъ.

Неше могатъ затова, защото ежедневнитъ имъ нелепи дѣла ги самоизобличаватъ.

Но г. Драговъ и Сие може и намъ да кажатъ: „ние нѣмаме подобни нелепи дѣла“. Добре. Тогава ние бихме ги попитали:

1. Съ каква цѣль свещеникътъ Ви Кириль Дойчевъ на 1 IV. т. г. подари единъ прекрасно хубавъ и сжлпъ бастунъ на православния телеграфопощенски чиновникъ Крумъ Михайловъ отъ Свиленградъ?

2. Съ каква цѣль сжщия свещеникъ промѣнява шапката си съ православна калимявка, когато и д в а между православнитъ въ града и гврата (тѣй като има двѣ катомчески кжши и свободно се движн) да извършва нѣкоя трѣба на с в о й т ѣ вѣрни?

3. Съ каква цѣль католическия владика Куртевъ подари миналата

година на госпожата на православния медицински фелдшеръ отъ с. Хасково, Свиленградско, единъ златенъ ржченъ часовникъ?

4. Съ каква цѣль Армутлушкия кметски намѣстникъ Недю Ташевъ най-нахално заграби опредѣленото мѣсто за дворъ на бждащия православенъ свещеникъ въ с ж щ о т о село?

5. Защо и до днесъ не отговори в. „Истина“ колко католици (и точнитъ имъ имена) е избилъ подкупения ужъ отъ Православната Църква свещ. Ст. Христовъ Дервишенски, за което сжщия вѣстникъ бѣ обявилъ и комуто се иска да докаже своето твърдение още презъ м. септември м. г. (спр. Пастирско дѣло бр. 38 м. г.)?

Но тѣ нѣма да отговорятъ.

Нѣма да отговорятъ за това, защото ще изнесатъ на явенъ покъс иезуитското си правило „цѣльта оправдава средствата“ т. е. ще опетнятъ своята ржководна звезда.

А подобнитъ иезуитски дѣла не сж били тайна за нашитъ общественици.

Значи тѣ сж прави и нѣма защо да имъ се сѣрдатъ папскитъ агенти.

Свещ. Дим. Начевъ

Хроника

Поради тежкото заболяване на о. администратора, изпращането на вестника се позабави. Молимъ читателитъ да ни извинятъ.

Вестника ни нѣма нищо общо съ стария редакционенъ комитетъ. Молимъ читателитъ да ни изпратятъ абонамента си.

**Въ магазина на
Софийското Епархийско Свещ Братство**
Площадъ Св. Недѣля № 3. Тел. № 1819.
ПРИСТИГНАХА РАЗНИ

художествени икони съ и безъ кивоти, разнообразни църковни утвари като: св. Потири, Дарохранителници, Надилници, Свещници, Репиди, Художествени разпятия, Плащаници, европейски и мѣстни полиелей и пр., приготвени сж разни копринени, ленени и сатенени костюми свещенически одежди.

Въ магазина се намиратъ сжщо разновидни **броеници, кръстчета, медалмончета, верижки, цѣвтни и художествени религиозни картини.**

Специаленъ, ароматиченъ тамянъ.

Магазина предприема изработването на иконостаси за новостроени св. храмове, и украсяването имъ отъ най-добритъ художествени сили: **резбари, иконописци, декоратори и пр.**

Братството е открило специална шиваческа работилница за изработване и поправяне на свещенически одежди, раса и шапки.

При братството се намира подворие (хотелъ) съ чисти хигиенични стая, удобни легла и достѣпни цени за сещеници и тѣхнитъ семейства и гости.

Въ подворнето е открита специална читалня съ разни нравствено-просвѣтителни книги, която винаги е на разположение на свещеницитъ.

Въ сжщото подворие се намира обширенъ салонъ съ 260 стола, който се дава подъ наемъ за **сказни, беседи, монгреси и пр.**

За сказни съ религиоза съдържание безплатно.

Освенъ горния магазинъ, Братството е открило и другъ на ул. „Витошка“ № 1, Тел. № 53-81, подъ названне: „Последна грима“, където се продаватъ специално погребални принадлежности, като: **разни видове ковчежи, кръстове, Фенери, вѣнци металически и отъ изкуствени цѣвтя, както и всички други потреби за едно погребение.**

Цени достѣпни за всички.

Молиме да си вземете бележка, че Църковния магазинъ е единствения въ България, чийто печалби се израсходватъ изключително за благотворителни и нравствено-просвѣтителни цѣли и нѣма нищо общо съ други частни магазини подъ сжщото название.

Цѣноразписъ се изпраща безплатно — при поискване.

Християни, посетете братственитъ църк. магазини.
Отъ Братството.